

Nadvojvodica Marija Karolina.

adar nam ljuba nežna vzpomlád potrka na okna, vzraduje se nam sree od veselja in vsakdo, kdor koli more, hiti ven v prosto naravo božjo, da se navžije zdravega svežega zraka. Povsod najdemo kak kraj, kamor se zbirajo mladi in stari, da si krepčajo teló in vedrijo duhá in posebno v našem cesarstvu najdemo mnogo taeih izbranih krajev.

Zatorej tudi vi, mladi moji čitatelji, na noge in potujte v duhu z menoj na tak prijeten kraj, v glavno mesto našega cesarstva, na Dunaj. Nočem vam

Nadvojvodica Marija Karolina.

tú razkazovati znamenitosti tega mesta, nego opozoriti vas hočem na plemenito žensko srcé, na dobrotnico in mater ubožcev. Ta visoko plemenita gospá, ud naše prevzvišene cesarske rodovine, je nadvojvodica Marija Karolina, soproga nadvojvode Bajnerja. Nadvojvodica Marija, hči nadvojvode Karl Ljudevita, bila je rojena v 10. dan meseca septembra 1825. leta. Izvrstno vzrejena je bila od svoje duhovite matere, princeze Henrijete, hčere kneza Friderika Viljema Nasau-Weilburškega. Vse lepe lastnosti svojega plemenitega duhá in srca obrača le v prid in srečo ubožnih ljudi, katerih je posebno na Dunaji, kot v vsakem velikem mestu, obilo število.

Nadvojvodica Marija je pokroviteljica siromakov. Povsod deli tolažbo in pomoč, in vsak, kdor je v resnici ubožen, najde pri njej olajšanje svojemu trpljenju.

A ne samó to, da pomóre siromakom za trenotek, nego ona si prizadeva bédo in siromaštvo popolnem pregnati s tem, da zdatno podpira vsa dobrodelna društva. Sama obiskuje bólnice, učilnice in otroške sirotišnice ter pomaga povsod, kder je pomoči treba. Vso svojo skrb obrača pa posebno na óne zavóde, ki so ustanovljeni v izrejo ubožnih deklet. Nadvojvodica Marija stoji na čelu ónih mnogih plemenitih gospá, ki imajo nalogo skrbeti ubožnim otročičem za gorko obleko v zimskem času. Takih dobrodelnih društev je na Dunaji precejšno število in temu se ni čuditi, ker ravno v taeih velicih mestih, kakor je Dunaj, najde se največ ubožnih družin, ki bi rade svoje otroke pošiljale v šolo, ako bi jim mogle preskrbeti potrebno zimsko obleko.

Po več sto ubožnih otrok se na ta način vsako leto od različnih družb primerno obleče ter se jim takó dá priložnost, da morejo v šolo hoditi in se ondú kaj koristnega učiti. Tudi pri nas v Ljubljani imamo tako blagotvorno družbo plemenitih gospá, ki vsako leto o sv. Miklavžu ali pa o Božiči precejšno število ubožnih sirot oblečejo in preskrbé za šolo.

Naša prevzvišena cesarska rodovina se pa še posebno odlikuje v radodarnosti; ona je povsod prva s svojo darežljivostjo, kjer koli je kake podpore ali pomoči treba. Ni ga skoraj nobenega tedna, da bi ne brali po časnikih, koliko naš presvitli cesar darujejo v pripomoč pri zidanji bodi si novih učilnic, cerkev, bólnic i. t. d. In kdo bi še le mogel našteti vse óne obile darove, s katerimi je prevzvišena cesarska rodovina pomogla iz največje béde in potrebe ne le posameznim družinam, nego tudi celim krajem, kadar jih je zadela bodi si katera koli nepričakovana nesreča. In ravno v tej zadevi se odlikuje Nadvojvodica Marija Karolina s svojo darežljivo roko, zatorej pa tudi kipi iz tisoč in tisoč ust vroča molitev vsaki dan k nebu, da bi jej vsemogočni Bog očvrstil zdravje ter bi takó ohranil še mnogo mnogo let mater ubožnih družin in posameznih siromakov.

I. T.

Sv. Gregor.

(Narodna legenda v Savinjskeji dolini; zapisal J. S-a.)

Givel je svoje dni priden in takó bistroumen deček, da mu ga daleč na okolo ni bilo jednakega. Ko so dečku oče umrli, dobil je očuha, in deček ni smel v šolo hoditi, nego moral je ovce v planino na pašo goniti. Ondu je slišal, kako so ptičice pele, žabe regetale in psički lajali, in ker je bil ves nedolžen, vse to je tudi razumel. Nekoč se mu je sanjalo, da je postal velik gospod in očuh je pred njim klečal in mu nogi poljubaval.

Ko je očuh to izvedel, razsrdil se je takó, da je ukazal hlapcema, naj dečka ženeta v planino ter ga ubijeta; v dokaz, da sta povelje izvršila, naj mu prineseta oči, jezik in mezinee.

Ko so šli v planino, šel je tudi pes ž njimi. Iz žvrgolenja ptičie je nedolžni deček takój izvedel, kaj se ž njim namerava. Deček pové hlapcema, kaj ptičice ščebetajo ter ju prosí naj se ga usmilita in mu prizaneseta. Rekel